

תת"ע 990/07/17 - מדינת ישראל נגד זבידאת עומר

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 990-07-17 מדינת ישראל נ' זבידאת
בפני כבוד השופטת אסתר טפסה-גרדי

המאשימה	בעניין: מדינת ישראל באמצעות עו"ד אורית מנדלוביץ' נגד זבידאת עומר
הנאשם	

הכרעת דין

האישום

כתב האישום מייחס לנאשם עבירה של עצירה ליד תמרור 437, המסמן מקום חניה לרכב נכה, בניגוד לתקנה 72(א)(16) לתקנות התעבורה התשכ"א-1961.

בהתאם לכתב האישום, ביום 19.3.17, סמוך לשעה 17:18, נהג הנאשם ברכב פרטי, מסוג "סיאט", מ.ר. 7682276, בכפר בענה, ועצר את הרכב במקום חניה המיועד לרכב נכה.

הנאשם כפר בעובדות המיוחסות לו בכתב האישום. בתשובתו טען כי נכנס למקום "לחצי דקה, אולי פחות", אך לא עצר במקום.

טיעוני הצדדים

לשיטת המאשימה, הנאשם החנה את רכבו בחניית נכה. הנאשם טוען מנגד כי יש לזכותו מהטעמים הבאים: התמרור שהוצב במקום אינו תמרור רשמי, הבנק הציבו והרכב חנה במקום בחלקו בלבד, ולפרק זמן קצר ביותר.

הראיות

מטעם המאשימה העידו:

סמ"ר נועם שוורץ (להלן - סמ"ר שוורץ), עורך דוח ההזמנה לדין.

סמ"ר פטר קמרש (להלן - סמ"ר קמרש), עורך הדוח.

רס"ר כפיר אהוד (להלן - רס"ר כפיר), עורך הדוח.

כן הוגשו המסמכים הבאים:

ת/1 - דוח ההזמנה לדין שערך סמ"ר שוורץ.

ת/2 - מזכר לדוח תנועה שערך סמ"ר קמרש.

ת/3 - מזכר לדוח תנועה מאת רס"ר כפיר.

מטעם ההגנה העיד הנאשם בעצמו.

דין והכרעה

לאחר שהאזנתי לטיעוני ב"כ הצדדים, שמעתי את העדים לפני ועיינתי בחומר הראיות, מצאתי כי הוכח לפני, מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום, מהנימוקים שלהלן:

1. בדוח, אשר ערך סמ"ר שוורץ, צוין כי הבחין ברכב הנאשם חונה בחניית נכה, הסמוכה לבנק, ומסומנת בצבע כחול, הנראה היטב וכי קיים במקום תמרור 437 תקין, המורה על חנית נכה, הנראה היטב. השוטר ניגש לנהג הרכב, הנאשם, אשר היה ברכב לבד, וזה מסר כי הוא ממתין לאשתו, אשר נכנסה לחנות. בדיקת הרכב במסוף העלתה כי הרכב אינו רכב נכה, הוסברה לנאשם מהות העבירה ונרשם הדוח.

דברי הנהג לדוח: **"האוטו שלי נוסע ואני יושב באוטו ומדובר בעניין של פחות מדקה, האשה הייתה במקום ורציתי לצאת"**.

במזכר משלים לדוח ציין סמ"ר שוורץ כי טעה ברישום מיקום העבירה בדוח - ומקום העבירה הוא בכפר בענה, סמוך לבנק מרכנתיל, ולא בכפר נחף.

מהמזכרים שערכו השוטרים סמ"ר קמרש ורס"ר כפיר עלו דברים דומים.

סמ"ר שוורץ הציג לבית המשפט צילום של רכב הנאשם, ממועד האירוע, בו ניתן לראות כי הרכב חונה, בחלקו, בחניית נכה.

שלושת עדי התביעה מסרו גרסה דומה, בדוח ובמזכרים שרשמו, לפיה, רכב הנאשם, חנה בחנית נכים, אשר הייתה מסומנת בכחול וכי במקום הוצב תמרור מתאים. בנוסף, הוצגה תמונה מיום האירוע, ובה נראה רכב הנאשם, כשחלקו, עומד בחנית הנכה.

2. עדותו של הנאשם מחזקת ותומכת בגרסת השוטרים.

במהלך עדותו שב והודה הנאשם בביצוע העבירה ומסר כי רכבו עמד בחנית נכה, בכפר בענה, סמוך לבנק מרכנתיל, שם הוריד שם את אשתו לזמן קצר, והמתין לה ברכב (עמ' 4, ש' 27, עמ' 5 לפרו', ש' 3). הנאשם אף אישר כי רכבו נראה בצילום שהציג סמ"ר שוורץ (עמ' 3, ש' 6).

עם זאת, לשיטת הנאשם, אין לייחס לו את העבירה מושא כתב האישום מהנימוקים הבאים:

א. התמרור שהוצב במקום אינו רשמי והוצב על ידי הבנק.

ב. מהצילום שהגישה התביעה עולה כי רק חלק מרכבו חנה במקום.

ג. רכבו עמד בחניה פרק זמן קצר ביותר, של כחצי דקה, והדבר אינו מגבש עבירה.

כך בלשונו: **"כל מה שכתוב בדוח נכון אבל אני רק רוצה להסביר את הנסיבות... ולפי התמונה שהשוטר צילם זה היה פחות מחצי דקה. לא יכולתי להביא ממועצת בענה שהתמרור הוא לא רשמי אלא הבנק עשה את זה"** (עמ' 3 לפרו', ש' 12-15). ובהמשך: **"נכון שאני נכנסתי, חצר ריקה... האוטו מונע. נכנסתי לאוטו. אני לא ירדתי מהאוטו. זה גם מוכיח את הדברים של השוטרים, מה שהם אמרו. אני כבר הייתי יוצא מהחניה"** (עמ' 4 לפרו', ש' 19-20).

כשנשאל האם הוא מאשר שנכנס לחנית נכים כדי להוריד את אשתו, השיב: **"נכנסתי כדי להוריד את האישה ואני יוצא. לא חנית"**. (עמ' 5 לפרו', ש' 3).

כעת נבחן את טענותיו של הנאשם, כסדרן.

א. הצבתו של התמרור במקום

הוראת סעיף 22(א) לתקנות התעבורה, שעניינה ציות לתמרורים, קובעת:

22. (א) עובר דרך חייב לקיים את ההוראות הניתנות בתמרור, אולם תהיה הגנה טובה לנאשם אם יוכיח שהתמרור הוצב, סומן או נקבע שלא כדין.

עולה מהאמור כי חזקה על תמרור כי הוא הוצב כדין והמדינה אינה צריכה להוכיח את תקינותו וחוקיותו של כל תמרור ותמרור. מכאן, שנאשם לא יכול לטעון דבר כנגד התמרור אלא אם כן יוכיח הוא כי התמרור שהוצב סומן או נקבע שלא כדין. דהיינו, הנטל רובץ על שכמו (תת (י-ם) 16523/08 מדינת ישראל נ' ברונקש אילן).

בענייננו, הנאשם העיד כי לא הצליח להביא אישור מהמועצה בעניין התמרור (עמ' 3 לפרו', ש' 27). בהמשך, כשנשאל למי פנה במועצה בעניין התמרור, השיב: "לא זוכר. זה מה שלא הבאתי" (עמ' 6 לפרו', ש' 3) וכשנשאל למה לא הלך למועצה? השיב: "חבל שלא הבאתי את ההוכחות. היה שם אחד האחראים והוא אמר לי שהתמרור לא רשמי. הייתי צריך לחזור כדי שהפקיד יתן לי פתק, ולא חזרתי" (עמ' 6 לפרו', ש' 5-6).

מהאמור עולה כי הנאשם לא עמד בנטל המוטל עליו להוכיח כי התמרור שהוצב במקום נקבע שלא כדין. הנאשם לא פנה לפקיד שלדבריו אחראי על העניין במועצה, אף לא זכר למי פנה במועצה בעניין התמרור. ומכאן שחזקה על התמרור כי הוא הוצב כדין.

ב. חניה חלקית של רכב הנאשם בחנית הנכה

הוראת סעיף 72א לתקנות התעבורה, שעניינה, מקומות אסורים בעצירה, בחניה ובהעמדה, קובעת:

72. (א) לא יעצור אדם רכב, לא יעמידו, לא יחנה ולא ישאירו עומד, כולו או חלק ממנו, באחד המקומות המנויים להלן, אלא לשם מניעת תאונה או לשם מילוי אחרי הוראה מהוראות תקנות אלה או אם סומן בתמרור אחרת; ואלה המקומות:
(16) ליד תמרור 437 המסמן מקום חניה לרכב של נכה בעל תווית כבתמרור.

מהסעיף עולה כי אין להעמיד רכב, "כולו או חלק ממנו", ליד תמרור 437, המסמן מקום חניה לרכב נכה, ומכאן שטענת הנאשם כי חנה רק בחלקו בחניה, דינה להידחות.

ג. הזמן שעמד רכב הנאשם בחניה הוא כחצי דקה בלבד

בהתאם לתקנה 72א לתקנות התעבורה, העמדת רכב במקום חניה המיועד לנכה, די בה כדי לגבש את העבירה. משך הזמן בו עומד הרכב במקום החניה האסור אינו רלוונטי.

לצין כי הנאשם לא העיד את אשתו על אשר ארע, על אף שזו הייתה במקום, לפי דבריו. הלכה היא כי אי הבאתו של עד רלוונטי מעוררת חשד לפיו בעל הדין שנמנע מהבאתו חושש מעדותו של עד זה ויוצרת הנחה לפיה עדותו של עד כזה עלולה הייתה לחזק דווקא את עמדתו של הצד שכנגד. ראה לעניין זה ע"פ 6056/07 יעלב אלחמידי נ' מדינת ישראל (2009) וע"פ 11331/03 קיס נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(3), 453 (2004).

סוף דבר

בהתבסס על חומר הראיות שהונח בפניי, הדוח והמזכרים שערכו השוטרים, הרושם האמין שהותירו בי, ומאידך, גרסתו של הנאשם, אשר חיזקה את עדותם, הגעתי למסקנה כי הנאשם עצר את רכבו במקום המיועד לחנית נכה.

לסיכום, בהינתן האמור, ולאחר ששמעתי את הצדדים והתרשמתי מעדותם לפניי, החלטתי להרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

המזכירות תשלח הכרעת הדין לצדדים ותזמינם לטיעונים לעונש ליום 25.4.18 בשעה 10:00.

ניתנה היום, כ"ה ניסן תשע"ח, 10 אפריל 2018, בהעדר הצדדים.